

Arrest

nr. 337 065 van 3 december 2025
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
thans de minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn en die handelt in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarig kind X, en X, als wettelijke vertegenwoordiger van zijn minderjarig kind X, op 10 februari 2025 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 16 januari 2025 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 24 oktober 2025 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 4 november 2025.

Gelet op de pleitnota van 4 november 2025 ingediend door de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster diende op 30 juli 2024 in eigen naam en in naam van haar minderjarige zoon een aanvraag tot verblijfsmachtiging in met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 16 januari 2025 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing waarbij hij de verblijfsaanvraag van verzoekster onontvankelijk verklaard, aan verzoekster ter kennis gebracht op 6 februari 2025. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Mijnheer de Burgemeester,

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 30.07.2024 werd ingediend door :

*B. (...), M. (...) (R.R.: (...))
geboren te Meknès op (...)*

+ minderjarig kind:

- B. (...), M. (...) (R.R.: (...)), geboren te Heusden-Zolder op (...)

nationaliteit: Marokko

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene diende op 16.09.2020 een VIB in. Dit VIB werd op 20.10.2023 afgesloten met de beslissing 'weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming' door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV).

Betrokkene verwijst naar de elementen die zij heeft aangehaald in het kader van haar VIB, waaruit buitengewone omstandigheden zouden moeten blijken. Echter, betrokkene voegt geen enkel nieuw element toe aan de elementen die zij reeds tijdens haar VIB naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. Hierdoor is het onmogelijk om, zonder voorleggen van bijkomend bewijsmateriaal, diezelfde verklaringen - die als ongeloofwaardig werden bevonden - in huidige procedure te aanvaarden als buitengewone omstandigheden.

Betrokkene beweert dat zij haar bindingen met haar land van herkomst heeft verloren en dat haar sociaal en familiaal netwerk is verwaterd. Betrokkene verklaarde echter bij haar VIB dat haar ouders, 3 broers en 2 zussen nog in Marokko verbleven. Betrokkene legt geen bewijzen voor dat haar familie niet langer in Marokko zou verblijven, noch dat zij sinds haar verblijf in België geen enkel contact zou onderhouden hebben met haar familie, noch dat zij niet tijdelijk bij haar familie zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag om machtiging tot verblijf. Bovendien verbleef betrokkene ruim 33 jaar in Marokko en bijgevolg kunnen haar verblijf in België en opgebouwde banden geenszins vergeleken worden met haar relaties in het land van herkomst.

Verder beweert betrokkene dat zij een duurzame relatie heeft met de heer E. (...) H. (...) (ov: (...)), dat de heer E. (...) niet over een verblijfsrecht beschikt in Marokko en dat hij een procedure tot internationale bescherming hangende heeft. Hieromtrent dient er vooreerst opgemerkt te worden dat betrokkene geen enkel bewijs voorlegt dat zij daadwerkelijk een duurzame relatie zou hebben met de heer E. (...). Het blijft bij een loutere blote bewering. Wat er ook van zij, uit nazicht van het administratief dossier van de heer E. (...) blijkt dat zijn VIB op 20.12.2024 werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus

en een weigering van de subsidiaire bescherming door de RVV. Bijgevolg verblijft de heer E. (...) eveneens illegaal in België. Betrokkene toont aldus niet aan dat het voor haar partner onmogelijk is om, nu dat zijn VIB definitief werd afgesloten, haar te vergezellen naar haar land van herkomst om daar samen de beslissing in het kader van haar aanvraag om machtiging tot verblijf af te wachten. Betrokkene legt voor de bewering dat de heer E. (...) niet over een verblijfsrecht beschikt in Marokko geen enkel bewijs voor dat het voor de heer E. (...), als partner van betrokkene, onmogelijk is om eventueel een verblijfsrecht voor Marokko te bekomen. Een schending van art. 8 EVRM stelt zich dan ook niet aangezien betrokkene samen met haar kind en eventueel partner het land dient te verlaten. Ook beweert betrokkene dat ook het geheel van sociale banden tussen betrokkene en de gemeenschap waarin zij leeft eveneens beschermt wordt door art. 8 EVRM. Betrokkene toont echter niet aan dat haar sociale banden zodanig hecht zijn of dat er sprake is van enige vorm van afhankelijkheid dat dienstig kan verwezen worden naar art. 8 EVRM.

Voor wat betreft het feit dat haar zoon M. (...) in België is en dat het in strijd is met de belangen van haar zoon indien hij zou worden onttrokken van zijn vertrouwd omgeving, dient er gesteld te worden dat het loutere feit in België geboren te zijn, naar Belgisch recht, niet automatisch enig recht op verblijf opent. Evenmin maakt dit een terugkeer naar het land van herkomst bijzonder moeilijk. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid. Bovendien is betrokkene nog steeds de wettelijke vertegenwoordiger van haar zoon en bijgevolg is het in het belang van het kind dat hij de administratieve situatie van zijn moeder volgt. Er moet ook worden benadrukt dat, hoewel het belang van het kind een primordiaal karakter heeft, het daarom nog geen absoluut karakter heeft. Bij de afweging van de verschillende op spel staande belangen, neemt het belang van het kind een bijzondere plaats in. Die bijzondere plaats maakt het evenwel niet onmogelijk om eveneens tekening te houden met andere belangen (Gwh 7 maart 2013, nr. 30/2013; RVV, nr. 152.980 van 21 september 2015; EHRM 12 juli 2012, nr. 54131/10, §90). Ook is het kind nog zeer jong. Deze zeer jonge leeftijd van het kind maakt net dat de hij zich makkelijker kan aanpassen aan een gewijzigde omgeving, mede door het feit dat zijn moeder mee het land dient te verlaten zodat het gezinsleven kan behouden blijven.

Niets verhindert betrokkene derhalve om terug te keren en via de reguliere weg een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Bovendien komt bijna elke migrant – zowel asielzoekers, uitgeprocedeerde asielzoekers of migranten zonder papieren - die naar zijn land wil terugkeren in aanmerking voor een vrijwillige terugkeer. Het staat betrokkene vrij hiertoe een beroep te doen op Fedasil – het federaal agentschap voor de opvang van asielzoekers - en de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Het "vrijwillige terugkeerprogramma" bestaat uit een vliegtuigreis naar het herkomstland, meestal een terugkeerpremie en eventueel een bijkomende reïntegratiesteun. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkene in Marokko geen huisvesting of inkomen zou hebben niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

De overige aangehaalde elementen (dat betrokkene haar land van herkomst heeft verlaten in 2018/2019, dat zij de intentie heeft om, conform de Belgische waarden en normen, verder deel te nemen aan het gemeenschapsleven en dat zij werkbereid is) verantwoorden niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980."

2. Over de ontvankelijkheid

In de pleitnota die werd ingediend op 4 november 2025, voert verweerder een exceptie van onontvankelijkheid aan die hij uiteenzet als volgt:

"1. Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) kunnen de beroepen, bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet, voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of van een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij voornoemde bepaling in de vreemdelingenwet werd ingevoerd, blijkt dat voor de interpretatie van het begrip 'belang' kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend.

2. Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148.037) en moet verzoekster het bestaan van een belang aantonen (RvS 13 februari 2015, nr. 230.190). Het actueel karakter van het belang houdt in dat het belang moet voorhanden zijn zowel op het ogenblik van het indienen van het beroep tot nietigverklaring, als

op het tijdstip dat de Raad uitspraak doet over het beroep. Opdat de verzoekende partij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat zij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling, m.a.w. een nadeel erdoor ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan de verzoekende partij bovendien enig voordeel verschaffen, een nuttig effect sorteren.

3. Verwerende partij stelt vast dat verzoeker op 18.09.2025 een nieuwe aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis Vreemdelingenwet heeft ingediend. Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing zou ook enkel een situatie tot stand brengen die reeds voorhanden is, ingevolge de nieuwe verblijfsaanvraag. De vernietiging van bestreden beslissing kan immers slechts tot gevolg hebben dat verweerder een nieuw standpunt dient in te nemen over verzoekers verblijfsaanvraag. Verweerder is evenwel hoe dan ook reeds verplicht om dit te doen, gelet op het feit dat hij een tweede maal door verzoeker werd gevat via een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis Vreemdelingenwet.

4. Er dient in casu dan ook te worden geconcludeerd dat het indienen van een tweede aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis Vreemdelingenwet aldus een gewijzigde omstandigheid inhoudt waardoor verzoeker niet langer doet blijken van het vereiste actueel belang (cfr. RvS 4 april 2003, nr. 117.943, RvS 14 november 2006, nr. 164.727). Het beroep is derhalve onontvankelijk, bij gebrek aan het wettelijk vereiste belang.”

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) moet vaststellen dat verweerder in zijn pleitnota van 4 november 2025 aanvoert dat verzoekster op 18 september 2025 een nieuwe aanvraag tot verblijfsmachtiging met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet zou hebben ingediend, doch hiervan geen enkel bewijsstuk bijbrengt. Evenmin blijkt uit het administratief dossier of enige andere informatie waarover de Raad beschikt dat verzoekster daadwerkelijk op 18 september 2025 een nieuwe aanvraag tot verblijfsmachtiging zou hebben ingediend. Aangezien verweerder geen enkel concreet bewijs bijbrengt van zijn bewering dat verzoekster intussen een nieuwe verblijfsmachtigingsaanvraag zou hebben ingediend, kan de Raad verweerder niet zonder meer volgen in zijn exceptie van onontvankelijkheid.

De exceptie van onontvankelijkheid wegens gebrek aan belang wordt dan ook verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In een enig middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van artikel 8 van het Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM), van de artikelen 3, 6, 28 en 29 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind (hierna: het IVRK), van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en het materiële motiveringsbeginsel.

Ter adstruering van hun middel, zetten verzoekers het volgende uiteen:

“1. Door de verzoekende partij werd een aanvraag tot machtiging van verblijf om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven gericht tot de verwerende partij, zich baserende op zijn situatie en het bepaalde in art. 9bis Vreemdelingenwet.

Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”
Deze bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die voorschrijft dat een vreemdeling de machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen, een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

De buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet betreffen de omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om de aanvraag in te dienen vanuit het buitenland, via de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen.

De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- *wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;*
- *wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven.*

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen.

In casu oordeelde de gemachtigde dat de door de verzoekende partij aangebrachte gegevens niet toelaten te besluiten dat zij zijn verblijfsaanvraag niet kan indienen via de, in artikel 9 van de vreemdelingenwet voorziene, reguliere procedure en dat deze aanvraag daarom onontvankelijk is.

2. Door de verzoekende partij werd in haar aanvraag tot machtiging van verblijf zijn bijzonder langdurig verblijf in België benadrukt, nadat zij Marokko had verlaten. Verzoekster benadrukte eveneens de bijzonder lange periode dat zij afwezig is gebleven uit haar land van herkomst (Marokko), waardoor zij de binding met haar land van herkomst is verloren.

Verzoekster verwijst hiervoor naar de door haar aangehaalde elementen in haar aanvraag tot machtiging van verblijf.

Verzoekster heeft de nationaliteit van Marokko. Zij werd aldaar geboren op (...) te Meknes. Verzoekster diende evenwel zijn land van herkomst te verlaten in 2018/2019. Sindsdien keerde verzoekster niet meer terug naar Marokko en verloor zij de binding met zijn land van herkomst. Daarentegen is verzoekster woonachtig in België sinds 4 september 2020 en bouwde zij alhier haar leven verder uit. Verzoekster diende onder meer een verzoek tot internationale bescherming in op 16 september 2020.

Zij keerde derhalve - sinds 2018/2019 - niet meer (op duurzame wijze) terug naar zijn land van herkomst.

Het bijzonder langdurig verblijf in België en de breuk met haar land van herkomst (Marokko) vormen buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis Vreemdelingenwet, zoals door de verzoekende partij werd aangehaald in haar aanvraag.

Het is kennelijk onredelijk dat de gemachtigde stelt dat, gelet op de persoonlijke situatie van verzoekster, het als "erg onwaarschijnlijk" wordt beschouwd in de bestreden beslissing dat verzoekster geen binding meer heeft met haar land van herkomst omdat de verzoekende partij eerder in Marokko verbleef voor een periode van "ruim 33 jaar". Er werd kennelijk geen, dan wel onvoldoende, rekening gehouden met de zeer lange periode die verstreken is sinds verzoekster Marokko verliet en het verlies van binding met haar land van herkomst omwille hiervan.

Haar verblijf in België staat op de voorgrond net als de binding die verzoekster heeft opgebouwd alhier, niet het verleden dat zij heeft gekend in Marokko. De gemachtigde heeft hier geen tot amper oog voor in de bestreden beslissing door enkel zeer abstract te vermelden in de bestreden beslissing dat verzoekster in Marokko verbleef voor een periode van "ruim 33 jaar".

De gemachtigde miskent hierdoor de aangehaalde elementen door verzoekster in de bestreden beslissing. Er bovendien geen oog voor de binding die verzoekster heeft opgebouwd met België, hetgeen blijkt uit de verschillende documenten die zij heeft voorgebracht bij haar aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet. Deze verschillende documenten worden niet op een redelijke en zorgvuldige manier betrokken in de gemaakte beoordeling.

De gemachtigde miskent dan ook deze (gekende) gegevens, hetgeen getuigt van een onzorgvuldig en onredelijk oordeel.

Het is daarom kennelijk onredelijk om, gelet op bovenvermelde elementen, te veronderstellen dat de verzoekende partij, na haar vertrek uit Marokko en haar verblijf in België, thans beroep kan doen op familie, vrienden of kennissen bij een afreis naar Marokko. De langdurige afwezigheid van verzoekster uit Marokko, de redenen waarom zij vertrok uit Marokko en haar langdurig verblijf in België wijzen net op het tegendeel.

Het oordeel van de gemachtigde is hierom kennelijk onredelijk en onzorgvuldig.

Dat de gemachtigde stelt dat verzoekster in Marokko verbleef voor een periode van "ruim 33 jaar", wijst er minstens op dat het langdurig verblijf van verzoekster in België werd miskend, doordat het zeer langdurig verblijf van verzoekster buiten Marokko thans de belangen die zij nog heeft in Marokko ruimschoots overstijgt. Het gaat niet op om het aantal jaren verblijf op te tellen in elk land. Er dient daarentegen rekening te worden gehouden met de meest recente situatie van verzoekster.

De gemachtigde oordeelt dan ook op kennelijk onredelijke wijze door de achterhaalde situatie - met name dat verzoekster eerder langdurig verbleef in Marokko - thans nog steeds te beschouwen als primair ten opzichte van de zeer langdurige periode dat verzoekster verblijvende is buiten Marokko. Het is deze laatste periode die duidelijk primeert in het leven van verzoekster. Dat zij voorheen verbleven heeft in Marokko, kan niet als primair of zelfs gelijkwaardig beschouwd worden aan het zeer langdurig en vooral actueel verblijf in België, temeer gelet op de door haar aangehaalde elementen in het kader van haar aanvraag tot machtiging van verblijf die net een zeer sterke binding laten zien met België doorheen de jaren dat zij verblijvende was in België.

Het is kennelijk onredelijk en onzorgvuldig om te veronderstellen in het geval van verzoekster dat zij nog beroep zou kunnen doen bij haar familie en zelfs bij hen zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van een aanvraag tot machtiging van verblijf. Dit geldt des te meer omdat de duurtijd van een dergelijke procedure lang is en geen "korte tijd" omvat, zoals gesteld in de bestreden beslissing (zie verder hieronder).

Het oordeel van de gemachtigde is hierom in strijd met artikel 9bis Vreemdelingenwet, in samenhang gelezen met het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting.

3. De verzoekende partij merkt verder op dat de gemachtigde in de bestreden beslissing stelt dat het feit dat de minderjarige M. (...) (thans vier jaar oud) geboren werd in België en alhier steeds verbleven heeft, geen buitengewone omstandigheid uitmaakt. De verzoekende partij betwist dit oordeel.

De minderjarige M. (...) werd geboren op (...) te Heusden-Zolder. Hij verbleef steeds in België, groeit alhier op en gaat naar school. Hij heeft geen binding met Marokko. Hij verbleef hier nooit eerder.

De omgeving alwaar de minderjarige M. (...) opgroeit is op geen enkele manier te vergelijken met Marokko, waardoor zijn belangen ernstig worden geschaad indien hij België zou dienen te verlaten. Het verblijf in België staat immers op de voorgrond, terwijl de gemachtigde het belang hiervan onderschat. De minderjarige M. (...) zou bovendien verplicht worden om zijn school in België af te breken in het Nederlandstalig onderwijs en zijn sociale banden te verbreken louter voor het indienen van de aanvraag tot machtiging van verblijf via de Belgische ambassade, hetgeen manifest in strijd is met de belangen van de minderjarige.

Dat de minderjarige zonder legaal verblijf in België woonachtig is doet hieraan geen afbreuk aangezien de minderjarige op geen enkele manier verantwoordelijk is voor de keuzes die door zijn ouder(s) werden gemaakt.

Het opleggen van de verplichting aan de minderjarige om, voor het indienen van een aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet, voor een lange en onzekere periode naar Marokko af te reizen - waarmee de minderjarige geen enkele band heeft en waardoor hun scholing in België wordt afgebroken - is manifest in strijd met de primaire en private belangen van de minderjarige.

De minderjarige M. (...) vormt een kwetsbaar persoon. Gelet op wat de minderjarige in zijn jonge leven reeds meemaakte, in acht genomen de situatie van zijn ouders, mag het daarenboven duidelijk zijn dat hij nog kwetsbaarder is dan een "modaal" kind.

Daarbij moet ook worden gewezen op artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag, volgens hetwelk bij alle beslissingen die kinderen raken, de belangen van het kind voorop moeten worden gesteld. Artikel 6 van hetzelfde verdrag noemt het recht op een zo goed mogelijke ontwikkeling van elk kind en de artikelen 28 en 29 voorzien in het recht op (passend) onderwijs, gericht op de zo volledig mogelijke ontplooiing van de persoonlijkheid, talenten en geestelijke en lichamelijke vermogens van het kind.

De vereiste van effectieve rechtsbescherming maakt het noodzakelijk dat de rechtbank de bestreden beslissing nog intensiever toetst wanneer er grondrechten van het kind in het geding zijn.

De bestreden beslissing heeft evenwel als gevolg dat de minderjarige M. (...) zijn vertrouwde omgeving moet achterlaten, zijn vertrouwde school en contacten worden doorbroken en dat het opvoedingstraject niet kan worden verdergezet.

De verzoekende partij benadrukt ten stelligste dat, nog los van het gegeven dat een verhuis altijd een "life-event" is, het in casu niet gaat om een eenmalige verhuis maar een zoveelste verandering op rij en het niet gaat om een verhuis waarbij niet danig veel verandert in de thuissituatie. De bevolen verhuis vormt een inbeuk op de stabiliteit en continuïteit, broodnodig voor een optimale ontwikkeling van een (jong) kind.

De aanwezigheid van de ouder(s) verandert hier niet veel aan. Ter zake kan worden gewezen op verschillende (publiek gemaakte) studies waaruit blijkt dat kinderen van asielzoekers doorgaans meer dan gemiddeld kwetsbaar zijn en opgroeien in een omgeving waar ondersteuning voor het gezin en de opvoeding verre van optimaal is. Ze hebben te maken met een opeenstapeling van risicofactoren die hun ontwikkeling bedreigen. Daar waar andere kinderen en hun ouders voldoende veerkracht, vertrouwen en flexibiliteit hebben om een verhuizing het hoofd te bieden, ontbreken dergelijke beschermende factoren vaak in het leven van een asielzoekerskind. Het veelvuldig verhuizen vormt daarom een extra ontwikkelingsrisico voor asielzoekerskinderen.

Daarnaast komt ook het recht op onderwijs in het gedrang. Nog los van een eventuele aanpassingsperiode die van invloed kan zijn op de studieprestaties, rijst de vraag naar de uitwisseling van informatie tussen scholen over het functioneren van het betreffende kind, zodat aan de nieuwe leerling een gepaste (studie)begeleiding kan worden gegeven.

Deze elementen worden ten onterechte niet weerhouden door de gemachtigde. Er wordt zonder meer aangenomen dat door de leeftijd van het kind hij zich makkelijk zou kunnen aanpassen, waardoor de gemachtigde de gevolgen van een gedwongen verhuis naar een voor M. (...) onbekend land minimaliseert, temeer omdat de minderjarige volledig wordt onttrokken van hun vertrouwde omgeving. Het is bovendien foutief om te stellen dat de minderjarige zijn moeder moet volgen om het gezinsleven intact te houden. De aanvraag tot machtiging van verblijf is er nog op gericht om, voor de moeder, een legaal verblijfsrecht te bekomen. In dergelijk geval (en dus wanneer buitengewone omstandigheden wel worden aangenomen) zou net het tegendeel blijken, met name dat de minderjarige in België dient te verblijven om het gezinsleven intact te houden. Beslissing en motief worden hier met elkaar verward door de gemachtigde.

De bestreden beslissing doorkruist dan ook de primaire belangen van de minderjarige kinderen en schendt de fundamentele grondrechten van de minderjarige kinderen.

Deze belangen werden niet op een zorgvuldige en redelijke wijze in overweging genomen door de gemachtigde.

Het oordeel van de gemachtigde is hierom onzorgvuldig, gelet op de vereisten van 9bis Vreemdelingenwet, artikel 8 EVRM, evenals artikel 3, 6, 28 en 29 IVRK en het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting."

3.2 Luidens artikel 39/69, §1 van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een "uiteenzetting van feiten en middelen" bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (cf. RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Verzoekers voeren dan wel de schending aan van artikel 8 van het EVRM, ze zetten niet uiteen op welke wijze de bestreden beslissing deze bepaling schendt. In zoverre is het middel dan ook onontvankelijk.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (cf. RvS 28 juni 2018, nr. 241.985).

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

De aangevoerde schending van de bovenvermelde algemene beginselen moet worden onderzocht in het licht van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, gezien verzoekers hiervan eveneens de schending aanvoeren. Deze bepaling luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet afhaken van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

Uit het voorgaande blijkt dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd. De “*buitengewone omstandigheden*” strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. Het betreft omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken. Een aanvraag, ingediend met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, vereist dus vanwege de overheid een dubbel onderzoek:

1° wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;

2° wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Hij dient met andere woorden aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen. Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waarin het ingeroepen beletsel precies bestaat.

De bestreden beslissing verklaart de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk. In casu is dus de vraag aan de orde of verweerder op deugdelijke wijze kon oordelen dat verzoekers niet afdoende aannemelijk hebben gemaakt dat het voor hun onmogelijk, dan wel bijzonder moeilijk is om de aanvraag te doen vanuit hun land van oorsprong of het land waar ze gemachtigd zijn te verblijven.

Verzoekers zijn het oneens met de door verweerder gemaakte beoordeling. In essentie betogen verzoekers dat er onvoldoende rekening werd gehouden met het langdurig verblijf van verzoekster in België en met het feit dat hun zoon in België is geboren en nog nooit in Marokko is geweest. Verzoekers stellen dat het nemen van de bestreden beslissing kennelijk onredelijk is nu er al een “*zeer lange periode*” is verstreken sinds verzoekster haar land van herkomst heeft verlaten. Het is volgens verzoekers niet afdoende om daarbij enkel te wijzen op het feit dat verzoekster wel 33 jaar in haar land van herkomst heeft gewoond.

In wezen beperken verzoekers zich tot het louter herhalen van de elementen die verzoekster al in haar aanvraag tot verblijfsmachtiging heeft uiteengezet en die verweerder reeds heeft besproken in de bestreden

beslissing. Verzoekster gaat niet in op de motieven die verweerder hieromtrent heeft uiteengezet in de bestreden beslissing en die luiden als volgt:

“Betrokkene beweert dat zij haar bindingen met haar land van herkomst heeft verloren en dat haar sociaal en familiaal netwerk is verwaterd. Betrokkene verklaarde echter bij haar VIB dat haar ouders, 3 broers en 2 zussen nog in Marokko verbleven. Betrokkene legt geen bewijzen voor dat haar familie niet langer in Marokko zou verblijven, noch dat zij sinds haar verblijf in België geen enkel contact zou onderhouden hebben met haar familie, noch dat zij niet tijdelijk bij haar familie zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag om machtiging tot verblijf. Bovendien verbleef betrokkene ruim 33 jaar in Marokko en bijgevolg kunnen haar verblijf in België en opgebouwde banden geenszins vergeleken worden met haar relaties in het land van herkomst.

[...]

De overige aangehaalde elementen (dat betrokkene haar land van herkomst heeft verlaten in 2018/2019, dat zij de intentie heeft om, conform de Belgische waarden en normen, verder deel te nemen aan het gemeenschapsleven en dat zij werkbereid is) verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.”

Het gegeven dat verzoekster, in tegenstelling tot verweerder, haar verblijf van enkele jaren in België wel een buitengewone omstandigheid acht, neemt niet weg dat de bovenvermelde motieven wel degelijk pertinent zijn. Het feit dat verzoekster een andere mening is toegedaan, doet op zich geen afbreuk aan de wettigheid van de bestreden beslissing. In wezen geeft verzoekster hiermee louter een eigen versie van of verklaring voor de feiten weer, zodat ze in wezen haar beoordeling in de plaats stelt van de beoordeling gedaan door verweerder. De aangevoerde kritiek geeft te dezen aldus weliswaar blijk van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van bevoegde overheid, doch het onderzoek van deze andere beoordeling nodigt de Raad uit tot een opportuniteitsonderzoek, hetgeen niet tot zijn bevoegdheid behoort.

Bovendien is het motief van verweerder met betrekking tot het verblijf van verzoekster in België in overeenstemming met de vaste rechtspraak van de Raad van State, die stelde *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”* (cf. RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Verzoekster maakt niet aannemelijk dat in haar specifieke geval het alsnog kennelijk onredelijk was om dit standpunt in te nemen.

Waar verzoekster aanvoert dat haar verblijf in België op de voorgrond staat en niet haar verblijf van 33 jaar in Marokko, merkt de Raad op dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat verweerder bij het beoordelen van de buitengewone omstandigheden geen rekening zou mogen houden met het jarenlange verblijf van verzoekster in haar land van herkomst. Het feit dat een vreemdeling enkele jaren in het buitenland, in casu België, verblijft, impliceert immers niet dat dient te worden aangenomen dat de bestaande familiebanden of vriendschapsbanden die gedurende een jarenlang verblijf in het land van herkomst werden opgebouwd, zijn teniet gegaan. In tegenstelling tot hetgeen verzoekster voorhoudt, komt het de Raad dan ook niet kennelijk onredelijk voor te oordelen dat verzoekster geen bewijs voorlegt dat zij sinds haar verblijf in België geen contact meer zou hebben met haar familie in Marokko, noch dat zij niet tijdelijk bij haar familie in Marokko zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag tot verblijfsmachtiging via de reguliere procedure. Verzoekster toont niet aan dat de *“zeer lange periode”* die is verstreken sinds haar vertrek uit Marokko ervoor heeft gezorgd dat alle banden met haar land van herkomst teloor zouden zijn gegaan. Ze kan dan ook niet worden gevolgd waar ze aanvoert dat het onredelijk is om te veronderstellen dat zij nog een beroep zou kunnen doen op familie, vrienden en kennissen in Marokko.

Wat betreft de binding die verzoekster zou hebben opgebouwd met België, hetgeen volgens haar blijkt uit de verschillende documenten die ze bij haar aanvraag tot verblijfsmachtiging heeft voorgelegd, kan worden vastgesteld dat verzoekster bij haar aanvraag tot verblijfsmachtiging geen enkel bewijsdocument heeft voorgelegd waaruit concrete sociale bindingen met België moeten blijken. Deze kritiek van verzoekster is dan ook niet dienstig.

Vervolgens stellen verzoekers dat de bestreden beslissing de belangen van hun minderjarige zoon schendt. Ze wijzen erop dat hij intussen vier jaar oud is, in België werd geboren en er naar school gaat. Hij heeft geen enkele binding met Marokko want hij is er nog nooit geweest. Door de bestreden beslissing wordt verzoekers' minderjarig kind verplicht om zijn school in België stop te zetten en zijn sociale banden te verbreken. Verzoekers verwijzen tenslotte nog naar de artikelen 3, 6, 28 en 29 van het IVRK.

In de eerste plaats merkt de Raad op dat verzoekster in haar verblijfsaanvraag niet heeft aangehaald dat haar zoon in België onderwijs volgt. Het weze herhaald dat de vreemdeling in zijn aanvraag klaar en duidelijk moet vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Van verweerder kan niet worden verwacht dat hij rekening houdt met de scholing van verzoekers' kind als zijnde een buitengewone omstandigheid wanneer dit niet als dusdanig in de verblijfsaanvraag werd uiteengezet. Volledigheidshalve wijst de Raad erop dat de wettigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur kon beschikken op het ogenblik van het nemen van deze beslissing (cf. RvS 23 september 2002, nr.110.548). In casu blijkt niet dat verweerder van de scholing van het kind – hetgeen overigens door geen enkel concreet bewijsdocument wordt aangetoond – op de hoogte was bij het nemen van de bestreden beslissing. Verzoekers kunnen dan ook niet dienstig verwijzen naar de artikelen 28 en 29 van het IVRK, hetgeen het recht op onderwijs behelst.

Daarnaast moet worden opgemerkt dat er bij het nemen van de bestreden beslissing wel degelijk rekening werd gehouden met het hoger belang van het minderjarige kind:

“Voor wat betreft het feit dat haar zoon M. (...) in België is en dat het in strijd is met de belangen van haar zoon indien hij zou worden onttrokken van zijn vertrouwd omgeving, dient er gesteld te worden dat het loutere feit in België geboren te zijn, naar Belgisch recht, niet automatisch enig recht op verblijf opent. Evenmin maakt dit een terugkeer naar het land van herkomst bijzonder moeilijk. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid. Bovendien is betrokkene nog steeds de wettelijke vertegenwoordiger van haar zoon en bijgevolg is het in het belang van het kind dat hij de administratieve situatie van zijn moeder volgt. Er moet ook worden benadrukt dat, hoewel het belang van het kind een primordiaal karakter heeft, het daarom nog geen absoluut karakter heeft. Bij de afweging van de verschillende op spel staande belangen, neemt het belang van het kind een bijzondere plaats in. Die bijzondere plaats maakt het evenwel niet onmogelijk om eveneens rekening te houden met andere belangen (Gwh 7 maart 2013, nr. 30/2013; RVV, nr. 152.980 van 21 september 2015; EHRM 12 juli 2012, nr. 54131/10, §90). Ook is het kind nog zeer jong. Deze zeer jonge leeftijd van het kind maakt net dat de hij zich makkelijker kan aanpassen aan een gewijzigde omgeving, mede door het feit dat zijn moeder mee het land dient te verlaten zodat het gezinsleven kan behouden blijven.”

Verzoekers kunnen worden gevolgd waar zij betogen dat het hoger belang van hun kind primordiaal is, daarom heeft het echter nog geen absoluut karakter. Bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen, neemt het belang van het kind een bijzondere plaats in de belangenafweging in. Die bijzondere plaats maakt het evenwel niet onmogelijk om eveneens rekening te houden met andere belangen (cf. GwH 17 oktober 2013, nr. 139/2013, B. 6.2.). Er dient bijzondere aandacht te worden besteed aan de ernst van de moeilijkheden waarmee de kinderen bij uitwijzing worden geconfronteerd in het land van herkomst. Relevant voor dit onderzoek zijn de omstandigheden van de betrokken kinderen, zoals de leeftijd van de minderjarige kinderen, de omvang en hechtheid van hun culturele, sociale en linguïstische banden met zowel het land van herkomst als het gastland, de duur van hun verblijf in het gastland en de mate waarin zij afhankelijk zijn van hun ouders. Een fundamentele kwestie is de vraag of de betrokken kinderen een leeftijd hebben waarop zij zich nog aan een andere omgeving kunnen aanpassen (aanpassingsvermogen).

In de bestreden beslissing wordt dienaangaande gemotiveerd dat het in het belang van het kind is om de administratieve situatie van zijn moeder, van wie hij niet wordt gescheiden, te volgen. Ook stelt verweerder dat het kind nog zeer jong is, hetgeen ervoor zorgt dat hij zich makkelijker kan aanpassen aan een gewijzigde omgeving. In hun verzoekschrift gaan verzoekers niet concreet in op deze motivering. Ze tonen niet aan waarom het voor hun kind, in weerwil van deze pertinente motivering, alsnog bijzonder moeilijk dan wel onmogelijk zou zijn om zijn moeder te volgen naar hun land van herkomst om aldaar via de reguliere procedure een aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen. Nog daargelaten de vraag of aan de artikelen 3 en 6 van het IVRK directe werking toekomt, kan niet worden ingezien welk belang verzoekers bij de aangehaalde schending van deze bepalingen kunnen laten gelden, nu uit de bovenstaande bespreking blijkt dat verweerder wel degelijk rekening heeft gehouden met het hoger belang van hun kind en verzoekers niet aantonen dat deze beoordeling kennelijk onredelijk dan wel onzorgvuldig zou zijn.

Het enige middel is dan ook, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoekers hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot

nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie december tweeduizend vijftwintig door:

N. MOONEN,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
K. VERHEYDEN,	griffier.

De griffier	De voorzitter,
-------------	----------------

K. VERHEYDEN	N. MOONEN
--------------	-----------